

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/222/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814214586
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814214586.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: D., právne zastúpeného B. proti odporkyňi: K., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu T. odporkyňa a vedľajší účastník právne zastúpení A., o zaplatenie 348,74 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 05. februára 2016, č.k. 14C/165/2015-54, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o náhrade trov vedľajšieho účastníka na strane odporkyne **m e n í** tak, že navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vo výške 171,04 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

Žiaden z účastníkov **n e m á** p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom zo dňa 05.02.2016, č. k. 14C/165/2015-54 okresný súd (I.) návrh zamietol, (II.) odporkyňi právo na náhradu trov konania nepriznal a (III.) uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia v sume 239,68 eur, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zamietnutí návrhu okresný súd odôvodnil rozhodnutie tým, že zmluva, uzavretá medzi navrhovateľom a odporkyňou, je spotrebiteľskou zmluvou a zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere, pričom neobsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, konkrétne úroková sadzba je vyjadrená dvoma číselnými údajmi s odkazom na sadzobník poplatkov, čo nie je dostatočne určité vyjadrenie, v zmluve absentuje jednoznačný údaj o splatnosti a aj údaj o výške ročnej percentuálnej miery nákladov, ani o výške priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov, preto podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Odporkyňa by si teda v celom rozsahu bola splnila svoju povinnosť uhradením samotnej istiny úveru, teda sumy, ktorá jej bola poskytnutá 419,27 eur. Z dokazovania vyplynulo, že navrhovateľovi zaplatila už 425,15 eur, teda sumu poskytnutého úveru už odporkyňa navrhovateľovi uhradila, preto okresný súd návrh ako nedôvodný zamietol. Výroky o trovách konania zdôvodnil okresný súd tým, že odporkyňa mala vo veci plný úspech, mala by teda nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania. Rovnaký nárok má aj vedľajší účastník vystupujúci na jej strane. Odporkyňa si trovy konania neuplatnila, preto jej ich náhradu súd nepriznal. Vedľajší účastník si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia. Okresný súd považoval trovy právneho zastúpenia za účelne vynaložené, najmä s ohľadom na ústavné právo účastníka súdneho konania na právnu pomoc pred súdmi. Súd zároveň žiaden z úkonov právnej služby právneho zástupcu vedľajšieho účastníka neposúdil ako neúčelný. Sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzala zo žalovanej sumy a bola vo výške 26,56 eur. Trovy právneho zastúpenia okresný súd priznal v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. v platnom znení nasledovne:

- prevzatie a príprava zastúpenia 16.09.2014 26,56 eur
- vyjadrenie vo veci samej 02.10.2014 26,56 eur

- účasť na pojednávaní 05.02.2016 26,56 eur
- 2 x režijný paušál á 8,04 eur 16,08 eur
- 1 x režijný paušál á 8,58 eur 8,58 eur
- cestovné náhrady:
dňa 05.02.2016 cesta T. - S. a späť, 130 km vozidlom Mitsubishi Outlander
- náhrada za spotrebované PHM 0,095 l/km x 130 km x 1,166 eur/l 14,40 eur
- náhrada za každý 1 km jazdy 130 km x 0,183 eur/km 23,79 eur
- náhrada za stratu času:
cesta T. - S. a späť dňa 05.02.2016 4 x polhodina á 14,30 eur 57,20 eur
- DPH 20 % 39,95 eur
Spolu: 239,68 eur

Proti tomuto rozsudku v časti, ktorou súd prvého stupňa rozhodol o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne (výrok III.), podal v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ. Zdôvodnil ho poukázaním na ustanovenia § 205 ods. 2 písm. a), b), d), e), f) a § 221 ods. 1 písm. h), f) Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil, výrok o trovách priznaných vedľajšiemu účastníkovi zmenil tak, aby mu nepriznal žiadne trovy, alebo, aby priznal vedľajšiemu účastníkovi nižšie trovy právneho zastúpenia. Uviedol, že trovy právneho zastúpenia, ktoré priznal vedľajšiemu účastníkovi súd prvého stupňa, nepokladá za účelne vynaložené, keďže vedľajší účastník vystupuje v obdobných konaniach na strane spotrebiteľov a podáva hromadné a obsahovo totožné vyjadrenie iba s obmenou jednotlivého prípadu, avšak právna argumentácia je v obdobných veciach úplne rovnaká. Podľa jeho názoru súd neskúmal, či zo strany vedľajšieho účastníka ide o účelné uplatnené trovy právneho zastúpenia. Právny zástupca vedľajšieho účastníka si vyúčtoval trovy za náhradu straty času za účasť na pojednávaní z F. do S.. Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že táto položka advokátskemu koncipientovi neprináleží, keďže v súlade s § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v platnom znení je možné náhradu za stratu času priznať len advokátovi, nie jeho zamestnancovi, ani advokátskemu koncipientovi. Uviedol, že účelom náhrady za stratu času je finančne kompenzovať stratu, ktorá vzniká advokátovi cestovaním, teda stratu za čas, počas ktorého by mohol vykonávať inú odbornú prácu, pričom náhrada za stratu času je riadnym príjmom advokáta. Advokátsky koncipient je zamestnancom advokáta a je advokátom vyslaný na služobnú cestu. Ide o plnenie pracovných povinností v rámci pracovného času, za ktorý patrí advokátskemu koncipientovi mzda. Advokát, ktorý advokátskeho koncipienta zamestnáva, môže počas tohto času vykonávať inú odbornú prácu. Ak by súd priznal náhradu za stratu času aj za čas strávený cestou zo sídla advokáta do sídla súdu a späť advokátskemu koncipientovi, potom by za tento čas získal advokát príjem z výkonu vlastnej odbornej práce, ako aj z náhrady za stratu času, ktorá má byť práve kompenzáciou. Takisto by potom v prípade priznania náhrady za stratu času mohlo dôjsť k tomu, že ak by advokát poveril svojím zastúpením v rovnaký deň a v rovnaký čas viacerých koncipientov alebo svojich zamestnancov, náhrada za stratu času by bola priznávaná opakovane, čo je v rozpore so zmyslom § 16 ods. 3 vyhlášky. Okrem toho navrhovateľ s odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Mcd0 5/2013 a na rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 26Co/58/2015 poukázal na to, že v hromadných veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní vyhotovených advokátom mení len o individualizáciu tej-ktorej veci, nemožno trovy konania, vzniknuté zastupovaním advokátom, považovať za trovy účelne vynaložené.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril vedľajší účastník na strane odporkyne, ktorý uviedol, že združenie ako právnická osoba vstúpilo legitímne, z vlastného podnetu do predmetného spotrebiteľského sporu v súlade s § 93 ods. 2, 3 O.s.p. Jeho vstup do konania bol opodstatnený, pretože prvostupňový súd žalobu zamietol v dôsledku jeho aktivity. Ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov týmto združením na súdoch. Navrhovateľ svojimi neúspešnými pokusmi, ktoré spočívajú v žalovaní nedôvodných nárokov na súdoch, spôsobuje trovy konania, ktoré by mal byť v prípade jeho neúspechu povinný nahradiť úspešnej protistrane, v tomto prípade vedľajšiemu účastníkovi. V predmetnej veci neexistujú žiadne zákonné dôvody, ani žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo možné náhradu trov konania úspešnému vedľajšiemu účastníkovi nepriznať. K účelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Cdo 176/2015 a viaceré rozhodnutia krajských súdov a uviedol, že ak navrhovatelia neriskujú ani len plnú náhradu trov konania, stále sa im oplatí skúšať uplatňovať na súdoch premičané nároky, nároky z neprijateľných zmluvných podmienok a nároky po použití nekalých obchodných praktík. Bez právneho zastúpenia by činnosť združenia bola minimalizovaná,

až znefunkčnená. Efektívne podania, týkajúce sa súdnych konaní, nie je možné vypracovať bez kvalifikovanej analýzy veci, ktorej zodpovedá vysokoškolské právnické vzdelanie. Zdanlivá rutinnosť podaní vedľajšieho účastníka vyplýva len z reakcie na formulárové a obsahovo takmer totožné úkony inkasnej spoločnosti. K názoru navrhovateľa, že právo na náhradu za stratu času patrí iba advokátovi a nepatrí advokátskemu koncipientovi, vedľajší účastník uviedol, že vyhláška č. 655/2004 Z. z. v žiadnom zo svojich ustanovení neustanovuje, že pri právnych úkonoch advokátskeho koncipienta, vykonávaných mimo sídla advokátskej kancelárie, nevzniká nárok na náhradu stratu času. Poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 8Co/502/2015 a Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5Co/186/2013. Záverom vyjadrenia k odvolaniu vedľajší účastník navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny a zaviazal navrhovateľa aj na náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) v napadnutej časti a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka zmeniť podľa § 220 k § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Predmetom preskúmania krajským súdom bol len výrok rozsudku súdu prvého stupňa o povinnosti navrhovateľa zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania (výrok III.). V ostatných výrokoch účastníci nenapadli rozsudok súdu prvého stupňa odvolaním, tieto výroky nadobudli právoplatnosť a krajský súd rozsudok v týchto častiach nepreskúmaval (§ 206 O.s.p.).

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát popri nároku na odmenu má nárok aj na náhradu hotových výdavkov a na náhradu za stratu času. Za hotové výdavky sa považujú výdavky účelne a preukázateľne vynaložené v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä súdne a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady, odpisy alebo výpisy z verejných registrov.

Podľa § 63 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. ustanovenia § 7, § 8, § 10 a § 28 platia primerane aj pre advokátskeho koncipienta.

Podľa § 15 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) advokát má popri nároku na odmenu aj nárok na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy, na náhradu za stratu času (§ 17).

Podľa § 17 ods. 1 vyhlášky, pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

Z obsahu spisu mal krajský súd preukázané, že navrhovateľ sa návrhom, podaným na okresnom súde dňa 04.08.2014, domáhal voči odporkyni zaplattenia sumy 348,74 eur s príslušenstvom s odôvodnením, že uzavrel s odporkyňou zmluvu o revolvingovom úvere, pričom odporkyňa bola v omeškaní s úhradou svojho záväzku, preto bola listom z 27.03.2013 vyzvaná k splateniu celého zostatku úveru. Z listiny priloženej k návrhu (Výpis čerpania, splátok a úhrad) vyplývalo, že odporkyňa z platobnej karty poskytnutej navrhovateľom čerpala celkom 419,27 eur a všetky jej úhrady navrhovateľovi spolu predstavovali 521,74 eur. Podaním, doručeným okresnému súdu dňa 18.09.2014, oznámilo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS prostredníctvom svojho právneho zástupcu svoj vstup do konania na podporu odporkyne. Dňa 06.10.2014 došlo okresnému súdu vyjadrenie vedľajšieho účastníka, v ktorom vedľajší účastník okrem iného uviedol, že ide o spotrebiteľskú vec, že prvotným právnym titulom bola zmluva medzi navrhovateľom a odporkyňou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18.11.2009 o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytol navrhovateľ odporkyni úverový rámec vo výške

350 eur, a že v tejto zmluve absentovali náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z., a to konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, ročná úroková sadzba (bola uvedená neurčito v neprospech spotrebiteľa), výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročná percentuálna miera nákladov, priemerná hodnota RPMN, preto sa poskytnutý úver považuje podľa § 4 ods. 3 citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej vedľajší účastník v tomto podaní polemizoval s tvrdením navrhovateľa, že nie je možné určiť výšku RPMN. Napokon uviedol, že za čerpaný úver sa považuje iba suma 419,27 eur (súčet súm pod položkami „výber z bankomatu“ a „platba kartou“), pričom na základe predloženého splátkového kalendára odporkyňa doposiaľ uhradila navrhovateľovi sumu 521,74 eur. Vedľajší účastník navrhol žalobu v celom jej rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Na pojednávaní dňa 05.02.2016 sa nezúčastnil navrhovateľ, jeho právny zástupca, ani odporkyňa, zúčastnil sa na ňom právny zástupca vedľajšieho účastníka (advokátsky koncipient Z. C. E.).

V občianskom súdnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok konania alebo zodpovednosti za zavinenie, prípadne za náhodu. V danom prípade, keďže odporkyňa bola v konaní plne úspešná (a navrhovateľ naopak v celom rozsahu neúspešný), okresný súd správne aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

So zavedením inštitútu vedľajšieho účastníka, vystupujúceho na podporu účastníka - spotrebiteľa (ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p.), nedošlo k žiadnej takej zmene ustanovení O.s.p. o náhrade trov konania (§ 142 až § 150 O.s.p.), ktorá by reagovala na nový inštitút. Nie je tak daný žiaden zákonný podklad pre zmenu ustálenej súdnej praxe z obdobia pred zavedením vedľajšieho účastníctva podľa § 93 ods. 2 O.s.p., ktorá priznávala náhradu trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi. Právo na náhradu trov konania, ako aj povinnosť nahradiť trovy konania, vyplýva z ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p., v zmysle ktorého má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, koná však iba sám za seba. Pokiaľ Občiansky súdny poriadok nevyhradzuje práva a povinnosti v konaní iba niektorému z účastníkov, teda výslovne navrhovateľovi (napr. dispozícia s návrhom) alebo odporcovi (napr. súhlas so späťvzatím), je potrebné všetky ostatné práva a povinnosti, dané Občianskym súdnym poriadkom všeobecne účastníkovi konania, považovať aj za práva a povinnosti vedľajšieho účastníka. Pretože ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p., aplikované v danom prípade, neviaže právo na náhradu trov konania výslovne na navrhovateľa alebo odporcu, ale vo všeobecnosti na účastníka, zakladá toto ustanovenie právo na náhradu trov konania s poukazom na § 93 ods. 4 O.s.p. aj vedľajšiemu účastníkovi. Z toho vyplýva, že vedľajší účastník, hoci v konaní zostáva treťou osobou, podľa § 93 ods. 4 O.s.p. má rovnaké práva a povinnosti ako účastník, na stranu ktorého vstúpil, a preto pre prípad úspechu ním podporovaného účastníka v súdnom konaní má rovnako ako úspešný účastník právo na náhradu trov konania. Správne preto okresný súd priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia.

Navrhovateľ v podanom odvolaní namietal neúčelnosť vynaložených trov konania vedľajšieho účastníka. K tomu krajský súd uvádza, že vedľajším účastníkom je občianske združenie, ktorého predmetom činnosti je pomoc spotrebiteľom. To však neznamená, že má túto pomoc vykonávať výlučne vlastnými prostriedkami (či už personálnymi alebo finančnými). Občianske združenie môže vlastnými prostriedkami poskytovať spotrebiteľom základné poradenstvo, vykonávať preventívnu, vzdelávaciu, či inú činnosť podľa zákona o ochrane spotrebiteľa a iných právnych predpisov, avšak zastupovanie účastníka v konaní pred súdom je natoľko špecifická oblasť vyžadujúca právnické vzdelanie, že nemožno ani od takéhoto občianskeho združenia požadovať, aby v tejto oblasti poskytovalo právne služby samo, bez zastúpenia advokátom. Podľa názoru krajského súdu vedľajší účastník, tak ako ktorákoľvek iná fyzická alebo právnická osoba, má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho bude zastupovať v konaní. Toto jeho právo vyplýva aj z Ústavy Slovenskej republiky, článok 47 ods. 2.

K námietke neúčelnosti trov konania, vynaložených vedľajším účastníkom v tomto súdnom konaní, krajský súd uvádza, že vedľajší účastník v písomnom vyjadrení k návrhu, doručenom okresnému súdu dňa 06.10.2014, predostrel konkrétnu argumentáciu týkajúcu sa zmluvy medzi navrhovateľom a odporkyňou (ako je uvedené vyššie, najmä poukázal na absenciu konkrétnych náležitostí zmluvy podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z., v dôsledku ktorej sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ako aj na presnú výšku skutočne čerpaného úveru - istiny a výšku úhrad odporkyne). Prirodzene, niektoré formulácie sa vo vyjadreniach vedľajšieho účastníka, podávaných vo viacerých veciach, opakujú, rovnako ako sa opakujú zmluvné podmienky v zmluvách uzatváraných navrhovateľom, avšak vyjadrenie vedľajšieho účastníka, doručené súdu dňa 06.10.2014, rozhodne nemožno považovať za všeobecne formulované podanie, ale ide o individualizované vyjadrenie ku

konkrétne predmetu konania. Právny zástupca vedľajšieho účastníka sa (na rozdiel od navrhovateľa a jeho právneho zástupcu) zúčastnil aj na pojednávaní dňa 05.02.2016, kde opätovne predniesol konkrétne argumenty vo vzťahu k zmluve medzi navrhovateľom a odporkyňou a poukázal na to, že odporkyňa už sumu poskytnutú navrhovateľom preplatila. Je tak nesporné, že vedľajší účastník vyvinul aktivitu v záujme pomoci v spore účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupoval. Účelnosť právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka napokon preukazuje aj tá skutočnosť, že zhodne s argumentáciou jeho právneho zástupcu bol návrh v celom rozsahu zamietnutý. Trovy vedľajšieho účastníka, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia - odmene právneho zástupcu vedľajšieho účastníka za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie vecí, vyjadrenie k návrhu, účasť na pojednávaní), vrátane režijných paušálov a cestovných náhrad za cestu na pojednávanie preto nie je možné považovať za neúčelne vynaložené. Tieto trovy okresný súd správne priznal a správne aj vypočítal; samotný výpočet trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka navrhovateľ v odvolaní ani nenamietal.

Navrhovateľ však ako nesprávne namietal priznanie náhrady za stratu času, keď vedľajší účastník bol na pojednávaní zastúpený advokátskym koncipientom. Túto odvolaciu námietku považoval krajský súd za opodstatnenú. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva právo na náhradu za stratu času stráveného prepravou advokátskeho koncipienta do sídla súdu. Nepochybne úkony advokátskeho koncipienta (pokiaľ bol riadne splnomocnený advokátom) sú považované za úkony advokáta (preto patrí advokátovi za takéto úkony odmena v zmysle vyhlášky), to však neznamená, že advokátsky koncipient má vo všetkom rovnaké postavenie ako advokát. Právo na náhradu za stratu času je upravené v § 24 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z., pričom v tomto ustanovení sa výslovne uvádza právo advokáta na náhradu za stratu času. Tie ustanovenia, ktoré sa primerane vzťahujú aj na advokátskeho koncipienta, vymenúva § 63 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z., kde však ustanovenie § 24 uvedené nie je, teda toto ustanovenie neplatí pre advokátskeho koncipienta. Podobne podľa ustanovení § 15 a § 17 ods. 1 vyhlášky patrí náhrada za stratu času advokátovi, nie advokátskemu koncipientovi.

Okrem tohto lingvistického a systematického výkladu je možné argumentovať aj účelom inštitútu náhrady za stratu času advokáta, ktorým je finančná kompenzácia časovej straty, počas ktorej advokát v dôsledku prepravy do sídla súdu nemohol efektívne vykonávať svoju činnosť. Poskytovanie právnych služieb advokáta je pritom považované za podnikanie, ktorého definičným znakom je účel dosahovania zisku. Keď teda advokát počas prepravy nevykonáva odbornú činnosť, nedosahuje zisk, preto je potrebná paušálna kompenzácia príjmu (zisku), ktorý by za uvedený čas mohol dosiahnuť poskytovaním právnych služieb. Pri zohľadnení výšky tejto paušálnej kompenzácie (v súčasnosti 14,30 eur za každú začatú polhodinu, čo predstavuje 228,80 eur za osemhodinový pracovný deň a vyše 4.500 eur za mesiac) je zrejmé, že nejde o kompenzáciu mzdy advokátskeho koncipienta, ktorú musí advokát koncipientovi zaplatiť za čas strávený prepravou koncipienta do sídla súdu (keďže priemerná mzda advokátskeho koncipienta nedosahuje ani 1.000 eur), ale o kompenzáciu straty času, počas ktorého mohol advokát vykonávať svoju vysoko odbornú činnosť. Náhrada za stratu času (rovnako ako všetky odmeny a náhrady za poskytovanie právnych služieb) je príjmom advokáta, nie advokátskeho koncipienta (náhrada týchto trov prisúdená súdom je potom príjmom účastníka konania). Nemožno predpokladať, že by úmyslom zákonodarcu pri ustanovovaní inštitútu náhrady za stratu času bolo umožniť, aby advokát počas cestovania koncipienta na úkony do sídla súdu získal podstatne väčší prospech než je (skutočná, resp. priemerná) hodnota práce tohto koncipienta. Mzda advokátskeho koncipienta, ktorú mu advokát vypláca aj za čas prepravy koncipienta do sídla súdu, môže byť podľa názoru krajského súdu kompenzovaná ako súčasť skutočných vecných nákladov advokáta.

Nakoľko v preskúvanom prípade sa na pojednávaní na súde prvého stupňa zúčastnil advokátsky koncipient, krajský súd dospel k záveru, že je potrebné rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť a od celkovej náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 239,68 eur odpočítať náhradu za stratu času vo výške 57,20 eur a DPH z tejto sumy (11,44 eur). Pokiaľ ide o ostatné trovy vedľajšieho účastníka, tieto - ako už bolo uvedené vyššie - okresný súd vypočítal správne (3 x 26,56 eur + 2 x paušál 8,04 eur za rok 2014 a 1 x paušál 8,58 eur za rok 2016 + cestovné náhrady 14,40 eur za spotrebované PHM a 23,79 eur ako paušálna náhrada cestovného + DPH 20 % zo sumy 142,53 eur, čo je 28,51 eur; spolu teda 171,04 eur).

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko navrhovateľ

i vedľajší účastník mali v odvolacom konaní úspech len čiastočný (petit odvolania navrhovateľa znel na nepriznanie žiadnych trov vedľajšiemu účastníkovi - v tejto časti bol navrhovateľ neúspešný - a len alternatívne na zníženie trov - v tejto časti bol navrhovateľ úspešný).

Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.